

Arbejde paa Kvindens Skuldre, endog ikke sjælden et Arbejde, der ligger langt over hendes Kræfter; hun skal lede Hjemmets Ækonomi, meget ofte med smaa Midler, saa at man i høj Grad maa forbyttes over, at hun kan klare sig; hun er først paa Færde om Morgenens og sidst om Aftenen, og hendes Hvilepauser bestaar i, at hun maa sy og strikke, stoppe og lappe for dermed at holde saa mange Udgifter borte fra Hjemmet som vel muligt. Og sidst og ikke mindst har hun den Opgave i det væsentlige i alt Fald at opdrage den opvoksende Slægt. Det er vel nok den største Tillidsopgave, som overhovedet kan betros et Menneske. Men naar der saaledes i Kraft af hele Sagens Natur i det praktiske Liv maa vises den gifte Kvinde en rent ud sagt ubegrænset Tillid, saa virker det noget underligt og brutalt, om jeg saa maa sige, at der paa den anden Side vises hende en saa fuldstændig Mistillid med Hensyn til Raadigheden over det Bo, som Ægtefællerne ejer i Fællesskab.

Denne Mistillid udtales efter min Opfattelse klart og drastisk i Loven af 7. April 1899 § 11, der lyder knapt og koldt saaledes: Raadigheden over Fællesboet tilkommer Manden alene. Altsaa, selv om Kvinden har tilført Fælleshjemmet en lige saa stor Del af Boet som Manden eller endogsaa en større Del af Boet end han, har Manden dog alene Raadighed derover, for saa vidt der ikke er oprettet Ægtepagt. En saadan Retsstilling for en Hustru ligger, synes jeg, udenfor Rimelighedens Grænser. Der er i samme Lov givet Hustruen Særeje over, hvad hun skaffer sig ved Selverhverv, men det er ofte ret svært for en gift Kvinde, naar hun har erhvervet sig Genstande, da at kunne værne disse Genstande, thi hun kan vanskeligt bevise, at hun har anskaffet disse Genstande ved selverhvervede Midler. Naar der foregaar retslig Indskriden overfor Hjemmet, maa hun, saafremt hun ikke kan bevise sin Ret, se disse Genstande beslaglagt.

Nu skal jeg straks erkende, at i de gode Ægteskaber, de lykkelige Ægteskaber, og til dem hører heldigvis de fleste her i Landet, vil de heromhandlede Lovbestemmelser ikke faa stor Betydning. Man maa imidlertid ikke undervurdere den Betydning, det har, at den gifte Kvinde føler sig hævet opad i retslig Henseende til saa nogenlunde samme Højde, som Manden indtager. Dette, at den enkelte hæves i Retsbevidsthed, giver større Selvagtelse og større Selvbevidsthed, og Bevidstheden om egen Værdi som nyttigt Medlem af vort

Samfund og Anerkendelsen heraf gennem Lovgivningen har ikke ringe Betydning for de enkelte Individuer. Men i de Ægteskaber, hvor Mand og Kvinde betragter hinanden som gode og paalidelige Kammerater, der har Tillid og Sympati for hinanden, vil Lovens Regler neppe i større Udstrækning blive anvendt. De kan imidlertid, saaledes som det er udtrykt i det foreliggende Lovforslag, benyttes, uden at der bliver noget anstødeligt deri overfor Ægtefællernes Fællesskabsfølelse. Jeg tænker f. Eks. paa Lovforslagets § 22, hvorefter en Ægtefælle kan forlange, at den anden Ægtefælle deltager i Oprettelsen af en Fortegnelse af, hvilke Dele af Fællesboet enhver af dem raader over, og hvad der maatte høre til enhver Særeje. Men Ægtefællerne kan naturligvis ogsaa jævnt og stilfærdigt enes om Oprettelsen af en saadan Fortegnelse. Det vil sikkert være den stilfærdigste og lempeligste Form for Markering af begges Raadighedsret og af deres Særeje indenfor det Hjem, hvori de lever, noget, der kan have en vis Betydning overfor Gældsansvaret.

Jeg har i øvrigt ikke meget at sige med Hensyn til Forslagets Enkeltheder, jeg kan i det store og hele tiltræde Forslaget. Det glæder mig oprigtigt, at der i Forslagets § 2 ved Ordene „gennem Virksomhed i Hjemmet“ ligesom slaas fast, at Hustruens Virksomhed i Hjemmet regnes lige med den Pengeydelse, Manden skaffer gennem sit Arbejde. Denne Anerkendelse vil sikkert ranke adskillige af de gifte Kvinder, hvis Virksomhed til Tider i nogen Grad er blevet undervurderet eller ligefrem overset.

De i Forslagets §§ 5 og 6 fastsatte Regler svarer nogenlunde i Indhold til Reglerne i Lov om Hustruers og Ægtebørns Retsstilling af 1908, § 2, hvori findes Bestemmelsen om, at hvis en Ægtefælle forsømmer sin Underholdspligt, kan den anden Ægtefælle ved Krav til Overøvrigheden faa ham paalagt en saadan Underholdspligt. I § 7 siges, hvem der skal fastsætte Underholdsbidraget og dettes Størrelse, nemlig Overøvrigheden, og i § 8, hvilke Retsmidler der kan benyttes for at faa dette Bidrag inddrevet, og dette maa naturligvis forstaaes saaledes, at hvis disse Retsmidler — jeg tænker her paa Udpantning og eventuelt Afsoning — skulde glippe i økonomisk Henseende, ikke faa den Betydning, at Hustruen derved faar det Underholdsbidrag, som er nødvendigt for hende og Børnene, kan hun ikke faa Underholdsbidraget udbetalt gennem det offent-